

C. H. Spurgeon

A TEREMTÉS – EGY BIZONYÍTÉK A HITNEK

*„Ó, Uram, Uram! Te alkottad az eget és a földet
nagy hatalommal és kinyújtott karral.
Neked semmi sem lehetetlen.” Jer 32,17*

Ugyanazon időben, amikor a káldeusok Jeruzsálem körül sáncokat vontak, s az országot fegyver, éhség és döghalál emészttette, a börtönbe zárt Jeremiás azt a parancsot kapta Istentől, hogy az ő öregebbik bátyja fiától Anátótban egy mezőt vásároljon. Mivel megértette, hogy ez az Úr parancsa, megvette a mezőt, megírta a szerződést, lepecsételte, tanúkkal hitelesíttette, és az árát kifizette.

Ez azonban egy értelmes ember előtt fonák dolognak tűnik. Olyan birtokot vásárolni, amelynek hasznavehetőségét a körülmények eleve nem ígérhetik. De mivel ezt Isten akarta, Jeremiás megtette, és börtönébe visszaült. Jeremiás felkiáltásából kiérezhető ki nem mondott fenntartása, de megtartóztatta magát. Te megteheted, hogy egyszer szőlőm és fügefám alatt ülhetek örökségemben, hisz te teremtetted a mennyet és a földet, előttem nincsen lehetetlen.

Szeretteim, a régi szenteket nagy méltóságra az emelte, hogy bátrak voltak olyan dolgokat megtenni Isten szavára, amelyek az ész számára felfoghatatlanok voltak. – Noé száraz földön kezdett hajót építeni, Ábrahám elindult saját fiát feláldozni, Mózes Egyiptom kincseiről mondott le könnyű szívvel, Józsué fegyver nélkül, kürtzengéssel döngötte Jerikó falait! Tehát észellenes parancsokat teljesítve visznek véghez hatalmas tetteket. Kívánván kívánom, hogy Isten adjon népének ma is ilyen győzedelmes hitet. De én a keresztyén gyülekezetet olyan társasággá átalakulni látom, amely a kereskedők „adok-kapok” alapelvét akarja követni, és megvalósítani. Nem hit által, hanem a szemmel való látás által akarnak járni. – Midőn *Irwing Edvard* emlékezetes prédikációt tartott a misszionáriusról, aki pénzeserszény és táskával, de Istenben bízva elindulhat az evangélium prédikálására – nagy lármával fanatikusan kiáltották ki. Rajongónak, tapasztalatlanak és

esztelennek nevezték, mivel az Istenben való hit elégséges voltát merészelték állítani a nagy vállalkozáshoz.

Ha Isten ereje a gyülekezetet újból áthatná, lennének férfiak, akik Isten karjára támaszkodva mernének cselekedni. Nem fanatizmus és jogtalan lelkesedés vezetné őket, hanem a természetfölötti isteni erő, amely munkájukat gazdag gyümölcstermással igazolná! – Ó, bár támasztana Isten merész, hithű lelkeket, akiken a világtól megcsúfolva, a névleges keresztyénytől megvetve, ám a gyenge emberi karokat látva is Isten ereje bizonyosodna be!

Jeremiás látja, hogy az ő dolga reménytelen, s ebben a helyzetben Istenhez menekül, aki előtt semmi sem lehetetlen. Az én céloom most az, hogy ezen igékkel az evangélistákat felbátorítsam, a keresőket felindítsam, és a hívőket megvigasztaljam.

Evangélista minden férfi és nő, aki újjászületett az Úr Jézus Krisztusban való hit által, és el tudja híresztelni, hogy mit kell tenniük azoknak, akik üdvre vágyanak. Ne legyen egész seregünkben néma nyelv, dologtalan „munkás”. Ki-ki erejéhez képest legyen rész az Úr Jézus ismeretének terjesztésében. Álljon előttem a teremtető, a munkálkodó mennyei Atya!

Gondoljatok először arra, hogy a világot semmiből teremtette. „De én olyan embereket látok, akikben nincs semmi remény. Akiknek lelkük sziklakemény. Dörgöm a törvény igéit, de az érzéketlen szív meg se mozdul. A szeretetről beszélek, a szemek könnytelenek, a pokolra mutatok, de a félelemnek nyoma sincs, a mennyről szólva sem lelkesedik az emberi szív. Nem látok semmit sem az emberekből, ami a munkára lelkesíthetne.” – Miből teremtette Isten a világot? A semmiből, mely olyan dolog, amit az értelem fel nem foghat. Isten mégis ebből teremtette a napot, holdat, csillagokat és mindazt, ami van.

A semmi volt mindenfelé, azonban ő szólt és előállott. Ilyen kietlennek, üresnek látszik az emberi szív. Nos, mégis van ott hely egy új teremtetésnek, és Isten számára egy trónszéknek, a Lélek számára egy fenntartott helynek, a beömlő kegyelemnek, s

a zörgető Jézusnak egy kicsiny szoba. Már most vedd fontolóra, hogy ezt az űrt, ezt a semmit Isten betöltheti! Örvendj ennek!

Mondhatja valaki: Nekem nincsen segítségem. Ha egy csoport támogatna, vagy legalább néhány melegsívű barát biztatna, de senki sincs velem. Felállni egy faluban és prédikálni hideg, érzéketlen emberek között, amikor prédikátorom is azt mondja rólam, hogy meggondolatlan, túl bátor és zöldfülű vagyok, s jobb volna, ha befognám a számat! A világ gyűlölködő szemmel néz rám, a gyülekezet megvet. Bár lelkesedek a gyülekezetért is, és rajongok a világért is. – Mit tehetek?

Midőn Isten a világot teremtette, egyedül volt. Ki lehetett volna tanácsosa, amikor a földet ágyazta, ki tanította a nehézség törvényére; ki mérte meg fonttal a hegyeket, mérőserpenyővel a halmokat? Volt-e csak egy angyal is, aki a befejezésig segíthette volna a teremtés munkáját? – Hát vedd az Űrra a te terhedet, ha támasz nélkül vagy! Ókívuile jobb társ és társaság nincsen! Ha a mennyei seregek melletted állnának, ha a gyülekezet minden tagja téged támogatna, ha az égi és földi szentek összefogva, erejük teljével téged hordoznának, de ha Istened veled nem volna, haszlatlan munkálkodnál!

Azt is mondhatnád, hogy az erőd és adottságaid a mérhetetlen feladathoz képest oly csekélyek, hogy felelőtlenség lenne arra vállalkozni, amihez csak alkalmatlanságod van meg hiánytalanul. Így ki hinne a te prédikálásodnak, ki vehetné észre a benned munkálkodó isteni erőt? Olyan sziklán szántani, amelyen az ekevas kicsorbul, istenkísértés. Kellő adomány nélkül csak a levegőt lehet vagdosni és a vizet csapkodni csupán. Alkalmasság nélkül jobb Tarsisba szökni, mint Ninivében prédikálni.

Az örök Istennek a teremtésnél nem volt szüksége szerszámra. Milyen szerszámokat használt Isten, amikor a mennyet és a földet megalkotta? Ha a kovács munkáját végzi, szüksége van kalapácsra és üllőre. Melyik üllőn kovácsolta Isten a föld izzó anyagát? Tudom, hogy a művész éles szerszámot használ, melyet teljes erejével kell kezelnie, midőn a szépség léniáit bevési: de mikor Isten a szép képet – mennynek és földnek gyönyörű tájait – megalkotta, milyen szerszámot használt? Hol olvassátok, hogy valamilyen eszköz lett volna a kezében? Az ácsnak van gyaluja, kalapácsa és fejszéje; mely gyalut, kalapácsot és bárdot használt a Mindenható? Az ujjával formálta az egész mindenséget, ő ugyanígy egy csekély és erőtlenségek által létrehozhatja a bűnösök megtérését.

Ha magamra gondolok, úgy tetszik nekem, mintha a Mindenható egy szalmaszálát vett volna a kezébe, hogy azzal egy gránit sziklát keresztülfúrjon; mindazáltal tudom, habár csak szalmaszál is, ez az ő kezében alkalmas arra, hogy a földgömböt átfúrja, és a teremtmények rajta függenek, mint egy zsinóron. Ha Isten egy sima követ kivesz a patakból, azt parittyájából kilőve egy Góliát homlokát is beszakíthatja. Az ő ereje nem az eszköz erőssége vagy gyengesége, amelyre figyelnünk kell. Ha te gyenge és alkalmatlan vagy, annál inkább áldássá lehetsz az ő kezében! Így elmondhatod az apostollal: Örömmel dicsekszem az én erőtlenségemmel, hogy a Krisztus ereje bennem ismertté legyen. Így tűnik ki, hogy a cserépedényben lakozó erő nem a mienk, hanem az Istene. Isten csodákat tehet a legcsekélyebb eszköze által is.

Erőtlenséged bizonyításaként elmondhatod, hogy a szent ígét csak felolvasni, és ahhoz néhány erőtlenséget vagy képes mondani. *Hall Robert* szónoklatának magasságáig emelkedni sohasem bírok. Nem tudom a lelkeket, mint *Whitfield*, könnyekre fakasztani. Én csak az irgalmas Istenről tudok valamit mondani, és őmellette szilárdan megállni! – A teremtéskor Isten nem szónokolt, csak szólt, és előállott. Isten ereje az, ha valaki hit által

üdvösségre juthat. Az ígét nem emberi bölcsességgel, hanem Isten erejével kell hirdetni. Evangélista, csak folytasd a munkát, hirdesd az ígét tovább, mert az alkalmas nagy erősségek lerontására. Mondjad bátran: Bűnös, higgy az Úr Jézus Krisztusban! Ez az Isten üzenete, és ez nem tér vissza őhozzá üresen, hanem megcselekszi, amit ő akar!

Mintha hallanám az újabb ellenvetést: Te nem ismered azt a városrészt, ahol én munkálkodom! Sötétségben lakó, értelem nélküli és keményszívű nép között viaskodom. Itt szántani és vetni reménytelen dolog. Ó, testvérem, amíg így beszélsz, vetésedet nem követi aratás. Isten a hitetlenek munkáját nem áldhatja meg. De bátorodjék a te szíved: Amikor Isten szól, sötétség volt a mélységnek színén, és a halál árnyékában veszteglők felett is féragyogott a Fény! Az egyiptomi sötétség is elszlott egyszer.

Milyen gyávák vagyunk a nagy feladatokat elvállalni. Kívánjuk a jó munkaföldet, az ígéretes kilátásokat. Imaházat ott szeretnénk építeni, hittérítőt oda küldeni, ahol az emberek várhatóan megbecsülik az igehirdetőt. Ez volna az evangéliumi hősiesség? Krisztus követői! Övezzétek fel derekatokat, keressétek a tornyosuló nehézségeket! Ha bátrak nem vagytok, nincs a földön olyan hely, ahol a gyávákért repesnek, a bajban, nyomorban élő emberek kiáltásait csak az önfeláldozók hallhatják meg. Akik a keresztet kerülni akarják, s a Golgotára nem vonsozzák magukat fel, hithősök nem lehetnek!

A tapasztalat szerint sokan mondják a sötétséget világosságnak és a világosságot sötétségnek, a bűnökhöz visszatérést pedig megtérésnek. Mert eltompult az erkölcsi érzékük, rest a fülük az igazsághallására és a szívük is annak követésére. Civakodnak és minden jónak ellene állnak. Bár szomorúságot támaszt bennünk az ilyen érzet, de azt nem jelentheti, hogy Isten nem adhat az embernek olyan szívet, amely az igazságot éhezi, s a szent élet bimbóit és virágait abban kinyílni nem segítené.

Akik pedig keresik a kimenekedés útját, de a szabadulásra tett kísérleteik kudarcba fulladtak, a bűnt elhagyni nem tudták, mert újra visszaestek abba. Vegyék tehát tudomásul, hogy az ingóványból önerővel senki sem emelkedhet ki! A törvény cselekedetéből egy test sem igazulhat meg. Egy hegy sem emelhet fel fejét önerőből; egy csillag sem választhatta meg pályáját, amelyen futnia kell. Egy virág sem maga szabta ki bájos ruháját, a sas is csak kaphatta magasba emelő szárnyait és távolba látó szeméit. A teremtő Istentől kapták mindezeket. A kereső embernek is Isten mutat utat s irányt, amelyen járnia és hozzá közelednie kell! A megfáradtnak erőt is csak ő adhat. A megnyomorító bűnt a kereszten Jézus vette el, a halált a sírból kikelve ő tiporta el, mennybemenetelével a hívők előtt Istenhez utat ő nyitott, kéréseink meghallgattatását is csak ő szavatolja. Élek én, azt mondja az Úr, nem örülök a bűnös halálán, hanem hogy a hitetlen megtérjen gonosz útjáról és éljen.

Bűnös, az Úr nincsen arra kötelezve, hogy téged megmentsen, kivéve az ő ígétét: Valaki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. Ő irgalmas és igaz, hogy megbocsássa minden bűnünket és megtisztítson bennünket minden hamisságtól. A világ teremtésével megdicsőítette Isten magát. Benned is megdicsőülhet hűsége, igazsága, hatalma, kegyelme és meg nem érdemelt szeretete által. Ezeket ha tiszta szívvel elfogadod!

Mérhetetlenül nagy áldás, ha Istenben bízunk. Legyünk bár szegények, elhagyatott társtalanok zúgjon a vihar körülöttünk, bajok árja ömöljön felénk, és ha ezek Istenhez hajtanak, üdvre segítő áldott eszközök lesznek. Legyünk hát erősek és bátrak, mert az Úr a próbák áradatában is megdicsőül, és üdvösségszerző akaratát véghezviszi!

Fordította: Balogh Lajos